

mens det tidligere også bestyrede andre midler, der efter bestemmelse af en arvelader eller giver skulle båndlægges i overformynderiet, samt midler, der tilhørte legater o. lign., og som efter legatets fundats eller legatbestyrelsens bestemmelse skulle bestyres i overformynderiet. Overformynderiet var tidligere organiseret som en selvstændig institution, der ifølge loven skulle have sin egen formue og selv afholde sine driftsudgifter, mens det efter den nye lov er *en almindelig statsinstitution under justitsministeriet*.

Lovforslaget fremsattes og behandlede i folketinget sammen med forslag til lov om anbringelse af umyndiges midler m. v., forslag til lov om ændring i arveloven og forslag til lov om ændringer i myndighedsloven (se nedenfor). Om baggrunden for lovforslagene udtalte *justitsministeren* ved fremsættelsen bl. a.:

„Det udvalg, hvis betænkning danner grundlag for de tre af lovforslagene, havde først og fremmest til opgave at overveje overformynderiets forhold. . . .

Den direkte anledning til udvalgets nedsættelse var de *økonomiske vanskeligheder, som overformynderiet befinder sig i*. Regnskabet har gennem en årrække vist underskud til trods for, at overformynderiet stadig kun yder kontohaverne en rente på 4 pct. af de kontante tilgodehavender.

En væsentlig årsag til de nuværende vanskeligheder er den *rentepolitik*, der blev ført af overformynderiet under og umiddelbart efter sidste verdenskrig. I denne periode gav overformynderiet kontohaverne en rente på ikke under 4 pct., en rentesats, der lå langt over de private pengeinstitutters indlånsrente. Dette medførte, at kontohaverne havde fordel af at bevare både deres indbetalinger og de beløb, der fremkom ved indfrielse af deres særskilt bestyrede værdipapirer, i form af kontante tilgodehavender i stedet for at købe særskilt bestyrede værdipapirer for beløbene. De mange kontante midler måtte overformynderiet fortrinsvis anbringe i lavt forrentede kreditforeningsobligationer, der måtte købes til kurser nær pari. Obligationerne gav således overformynderiet en effektiv rente, som ofte var lavere end den rente, overformynderiet ydede sine kontohavere.

Det stærke fald i obligationskurserne, der begyndte i 1948, måtte på denne baggrund medføre alvorlige konsekvenser for overformynderiets økonomiske stilling, og den store beholdning af lavt forrentede obligationer med lang løbetid har forhindret overformynderiet i at lade renten til kontohaverne følge stigningerne i de private pengeinstitutters indlånsrente.

Ved en bedømmelse af den nævnte rentepolitik må det erindres, at overformynderiet ikke kunne lægge rent forretningsmæssige synspunkter til grund. For en stor del af kontohaverne var renteudbetalingen fra overformynderiet den eneste eller væsentligste indtægt. De sociale forsikrings- og bistandsordninger var jo ikke så udbyggede,